

KARÁTH ANITA

olvadás.pont

építkezem
ez lesz a házam
minden tégláját
személyesen ismerem
szélesre tárom az ajtót
kétszárnyú ablakaimon át
ki-be áramlik majd
mindenféle fény
narancssárgán izzad
a nyáresti balkon
és alakod alkonyi kontúrja
tűnik fel a kertkapunál
pontosan a tervrajz szerint
a hangyák vonulásától
zamiám mélyzöld levelein át
fonémáid egymásutánjáig
minden olyan ismerős
és vízmolekulák csodálatos
rendszerét rejtik a csövek
este vendégek jönnek
és a teában a méz
majd pont úgy olvad el
ahogy tekinteted
olykor a pinceszinttől
a padlástérig emel

lámpa.oltás

Ez a harmadik holdfogyatkozás a héten.
Az abroszon apró viaszmassza–
a szövet beissza éppen.
Az áram meginog a zsinórban,
ahogy veled szemben ülök,
és a hamutartóban kihunyt égitetek pora.
Nincs már több időnk együtt,
nem tudjuk eldönteni,
hogymindig vagy soha,
pedig álomban ott volt a mester
és kérdezhettem volna,
de a hang megakadt a torkomon–
kegyetlen– szép homoktövis.
A lámpa körül eltűnik az udvar,
már látni sem lehet–
sóhajtásaid kioltják fényemet.

Paradis perdu

(à Marc Augé)

a paradicsom
sűrű léghőméreteiben
gyorsabban gyógyulnak a sebek
és a cipők számozása is konvertibilis
amikor arra sétálok
a postaládákon végigolvasom
hogyan laknak ott
– kovács, szabó, ivánkovits –
a lépcsőházban dzsekim
beissza végül a dohányillatot
sejtem már hogy a mennyország *nemhely*
hanem egy másik tudatállapot

